

זוהר הקדוש על מחצית השקל

ח"ב דף קפ"ז ע"ב

רעיא מהימנא

פְּקוּדָא [אט] ליתן מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ מצוה לתת

מחצית השקל. שאל רשב"י את משה רבינו רַעֲיָא מְהֵימְנָא

מֵאֵן מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל הרועה הנאמן מה ענין מצות מחצית השקל לפי סודם

של דברים. כי סוד ה"שקל" הוא מלשון משקל, והמשקל יש לו שתי כפות, וא"כ מחצית

השקל הוא חצי משקל כלומר כף אחת, של המשקל וא"כ מה סודו. והשיב לו משה רבינו

אֵיהוּ כְּגוֹן חֲצֵי הַהִיץ וְדָא ו' מְמוּצָע בֵּין שְׁנֵי הַהִיץ שהוא

כמו חצי ההיץ כלומר חצי מב' ההיץ שבשם הוי"ה ב"ה, כי ב' ההיץ הם ב' כפות של

המשקל, וזו האות ו' דהוי"ה היא סוד הדעת בסוד הלשון שהוא לשון המשקל שהיא,

באמצע בין שני ההיץ שהם ב' כפות של המשקל. **אֲבָנָא לְמִשְׁקָל בְּהָ דָא**

' היאבן לשקול בה, היא אות י' שהיא החכמה מ"ד שוקלת לעומתה את הבינה שהיא

המזן. ומה שכתוב עשרים גרה השקל **עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל. דָא יו"ד**

אור הרשב"י

לשון המשקל, והאות י' היא אבן המשקולת. ולצורך יחוד הו"ב, עולות טיפות מ"ן מבינה בכף הימנית של המשקל ושם נשקלות הטיפות זו לעומת זו, המ"ן כנגד המ"ד, כי כפי ערך משקל המ"ן כך ירדו המ"ד כנגדה, ע"כ.

[אט] הקדמה: קצרה להבין דברי הרעיא מהימנא: כתב רבינו האר"ל בספרו הקדוש מבוא שערים שער ה' ח"א, שענין המשקל הוא הדעת שיש בו הוי"ה פשוטה, ושתי אותיות ה' שבו הם שתי כפות המשקל, והאות ו' היא

הלימוד היום

היא אות יו"ד מלאה שהיא עשרים, ויש בה ג' אותיות כי י' פשוטה היא י"ס דחכמה הנקרא אבא, ואות הו' הוא הז"א שהוא בחי' ו"ק, ואות הד' היא הנוק' שהיא דלה ועניה.

הַעֲשִׂיר העשיר הוא ז"א שהוא אות ו' והוא עשיר שהארתו מרובה מבחי' אספקלריא

המאירה **לֹא יִרְבֶּה דָּא עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא לֹא יִרְבֶּה עַל**
י' לא ירבה דהיינו, זה עמוד האמצעי שהוא אות ו', א"כ, לא ירבה על י' שאפי' שמקבל

אור מן החכמה, בכ"ז רק לפי שיעורו יקבל והוא בחינת ו"ק, ומהו"ק נעשים עשר ספירות.

וְהָכִי אֶתְמַר בְּסֵפֶר יִצְרָה עֶשֶׂר סְפִירוֹת בְּלִימָה עֶשֶׂר

וְלֹא אֶחָד עֶשֶׂר וכך נאמר בספר יצירה כמה וכמה פעמים, עשר ספירות בלי

מהות וקשה להשיגם, והם רק עשר ואסור להוסיף על העשר, כי כך עלה במחשבה.

וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט דָּא צְדִיק לֹא יִמְעִיט מֵעֶשֶׂר והדל הוא סוד

אות ד' שהיא הנוק' סוד דלה ועניה שאין לה מגרמה כלום, אפ"ה לא תתמעט מעשר

ספירות, ומסביר שבחי' הד"ל, זו ג"כ נקראת צדיק כי עטרת היסוד שהיא בחי' אות ד'

שהיא מלכות גם בכלל היסוד, לא יפחות מעשר ספירות, כי אפי' שהיא בחי' ד' דלה

ועניה בכ"ז לא תפחות מעשר, **כְּמָה דְאֵת אָמַר עֶשֶׂר וְלֹא תִשַׁע**

מִמְחֻצֵיט הַשְּׁקָל, דְּאִיהוּ י' (נ"א מִמְחֻצֵיט הַשְּׁקָל עֶשֶׂר הוּא). כמו שאתה

אומר שם בספר יצירה כי אי אפשר לפרצוף להיות פחות מעשר ספירות, וז"ש שהוא אות

י' פשוטה הרומזת לי' ספירות.

אָמַר לִיָּה רַעֲיָא מְהִימְנָא (מְלֻאָרְךָ) אַנְתָּ בְּשָׁמַיִם רַחִים

אַנְתָּ מִמְאֲרִיךְ אמר לו הרועה הנאמן משה רבינו לרשב"י, אתה

בשמים, כלומר כחך גדול בשמים במתיבתא דלעילא, אהוב אתה לקונך, ולכן, **לִית**

הלימוד היומי

תִּוּוּהָא בְּכָל אֵינּוּן מְלִיין יְקִירִין דִּיפְקוּן מְפוּמָּד אין תמימה
 ופלא בכל אותם דברים וסודות יקרים שיוצאים מפיה, דְּהָא מֵאן דְּאִיהוּ
 מְלָפָא אוּ בְּרָא דְּמְלָפָא לִית תִּוּוּהָא דִּיפְקוּן מְרַגְלָאִין
 בְּפִתּוּרִיהּ שהרי מי שהוא מלך, בן של מלך, אין תמה ופלא, שיוציא מפיו מרגליות
 של סודות התורה על שולחנו, מְלִיין סְגוּלוֹת מְלִיין נְהוּרִין שהם
 מלאות סגולות, מלאות אורות. לְבַר נֶשׁ אַחְרָא אִיהוּ תִּוּוּהָא לְבַן אָדָם
 אַחַר, הוא תימה ופלא אבל לא לך. אָמַר לִיהּ בְּרִידְ אַנְתָּ רַעִיא
 מְהִימְנָא אמר לו רשב"י למשה רבינו ברוך אתה הרועה הנאמן. מְתַפְּן
 וְאִילָךְ אִימָא אַנְתָּ דְּעֶלְאִין וְתַתְּאִין נְחֵתוּ לְמַשְׁמַע
 מִיְנֵךְ מכאן ולהלאה אמור אתה, כי עליונים ותחתונים ירדו מלמעלה לשמוע ממך
 סודות התורה. אָמַר לִיהּ אֲשֶׁלִּים מְלוּלָךְ אמר לו רעיא מהימנא לרשב"י,
 השלם קודם דבריך, אָמַר לִיהּ לָא אִית כְּעַן לְמִימַר יְתִיר
 אִימָא אַנְתָּ עַד וּמְנָא אַחְרָא אמר לו רשב"י, אין לי עתה מה לומר עוד,
 לכן, תאמר אתה רעיא מהימנא עד זמן אחר שאני אומר.

זהר חדש דף נד ע"א

מַאי כָּל הָעוֹבֵר עַל הַפְּקוּדִים מה בא לרמוז הפסוק זה יתנו כל
 העובר על הפקודים, אָלָא דָּא הוּא מֵאן דְּעֵבֵר עַל
 פְּקוּדֵין דְּמֵאֲרִיהּ זה רומז על מי שעובר מצוות קונו, אִי בְּעִי
 לְאַתְתַּקְנָא קִמֵּי מְאֲרִיהּ וְלָא יִשְׁלוּט עֲלֵיהּ דִּינָא
 דְּלַעֲיָלָא אם רוצה להתתקן ולחזור בתשובה ולתקן מעשיו לפני אדונו כדי שלא

ישלוט עליו הדין שלמעלה אז, זֶה יִתְּנוּ. וְזֶה בְּעֵי לְמִיתוֹ, לְקָרְבָּא
 לַיהוָה בְּזֹאת זֶה יִתְּנוּ, זֶה פִי, שֶׁהוּא פֶרְצוֹף וְ"ק הַנְּקֵרָא ז"א צִרִיךְ לִיתְּנוּ וּלְקָרֵב וּלְיִיחֹד
 אוֹתוֹ בְּזֹאת שְׁהִיא הַמְּלֻכּוֹת שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה [טב], וְלֹאֲנַהֲרָא לַיהוָה בְּנִהְיָרוֹ,
 בְּגִין דְּלֹא תוֹקִיד עַלְמָא בְּשִׁלְהוּבּוּי וְלִהְיָר וּלְמַתֵּק לֵה בְּאוּרוֹ כְּדִי
 שְׁלֵא תִשְׂרוּף אֶת הָעוֹלָם בְּשִׁלְהָבוֹת שֶׁל הַדִּינִים שְׁלֵה. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּעֵבֵר עַל
 בְּקוּרֵי דְּמֵאֲרִיָּה אֲפִרִיד זֶה מְזֹאת, הִיּוֹת שְׁמִי שְׁעוּבֵר מְצוּוֹת אֲדוּנּוּ,
 מִפְּרִיד זֶה שֶׁהוּא וְ"ק ז"א מְזֹאת שְׁהִיא הַמְּלֻכּוֹת שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה. בְּרִין בְּעֵי
 לְאֲתִקְנָא לְהֵהוּא אֲתֵר וְאִז צִרִיךְ הָאֲדָם לְחַזוֹר בְּתִשׁוּבָה וּלְתַקֵּן לְאוֹתוֹ מְקוּם,
 שְׁהִיא הַמְּלֻכּוֹת שְׁפָגַם בָּהּ. וְאִז עִי"ז יוֹכֵל הָאֲדָם וְלֹאֲרָמָא רִישָׁא קַמִּי
 דִּינָא, וְלֹא יִשְׁלוֹט דִּינָא עָלֶיהָ לְהֵרִים רֵאשׁוֹ לְפָנֵי מִידַת הַדִּין וְלֹא יִשְׁלוֹט
 הַדִּין עָלָיו.

ומש"כ זֶה יִתְּנוּ פִי, תָּא חַיִּי בִי דִינָא דְּלַעִילָא לָא
 מְעַנִּישִׁין לִיהוָה לְפָר נֶשׁ עַד דְּאִיהוּ בְּרַ עֲשָׂרִין
 שְׁנִין בֵּא וְרֵאָה, בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה, לֹא מְעַנִּישִׁים לוֹ לְאֲדָם עַד שֶׁהוּא יִהְיֶה בֶן עֲשָׂרִים
 שָׁנָה. מֵאִי טַעְמָא בְּגִין דְּהֵהוּא זְמָנָא אֲשֶׁתְּלִים בְּתֵרִין
 חוֹלְקִין מֵהַ טַעַם, הִיּוֹת שְׁבֹאוֹתוֹ הַזְּמָן שֶׁהִגִּיעַ לְגִיל עֲשָׂרִים וּמַעְלָה נְשִׁלָּם הָאֲדָם בְּשֵׁנֵי
 חֻלְקִים, בְּחוֹלְקָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל בְּחֻלְקִים

אור הרשב"י

של הו"ה שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה. וְזֶה שְׁאֲמַר
 הַכְּתוּב "וְהִיא מַעֲשֶׂה הַצְּדָקָה שְׁלוֹם", וְהִיא,
 אוֹתִיוֹת הַוּוּ"ה, וְאִז עוֹשֶׂה שְׁלוֹם וַיִּיחֹד בֵּין
 קוּב"ה וְהַשְּׂכִינָה.

[טב] וְכִידוּעַ שְׁעִי מְצוּת הַצְּדָקָה מִיִּיחָדִים אֶת
 הַשְּׂכִינָה עִם קוּב"ה, כִּי הַפְּרוּטָה הִיא אוֹת י" שֶׁל
 הַוּוּ"ה, וְהַחֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת אוֹת ה' דְּהוּוּ"ה, וְהַזְּרוּעַ
 אוֹת ו', וְהִיד שֶׁל הַעֲנִי אוֹ הַגָּבַי אֲתֵרֵהּ אֲתֵרֵהּ.